NEOSTALINISMUS V NÁSTUPU

Stále častěji můžeme sledovat české neostalinisty při pokusech nastolovat znovu staré doktriny. Nedávno se ideologický tajemník Fojtík přihlásil ke Stalinově tézi ospravedlňující kdysi zločiny a nelidskosti jeho režimu. Podle ní se třídní boj zostřuje i ve společnosti usilující o socialismus, dokonce ještě více než dřív. Bilak zase omílá vyčpělé fráze o centru komunistického hnutí, světovém imperialismu a kontrarevoluci. V oblasti literární se to v poslední době začíná neostalinisty přímo hemžit. Jen pro příklad: Rzounek obnovující ždanovské a štollovské normy, Skála, Pilař, Bastlová, Hrzalová... Do téte skupiny se už dávno zařadil také Jiří Hájek, odvěký manipulátor a demagog první kategorie. Hrůza, když pomyslíme, že tento "pedagog" učí na filosofické fakultě dějinám české literatury !

Nedávno popisoval Hájek - ovšemže zkresleně, ba nepravdivě, jak už je běžným zyvkem podobných "historiků" normalizačního období - vznik a vývoj předválečného hnutí a časopisu "Mladá kultura". Nejde jen o to, že některá významná jméno ze svého popisu zcela vynechal a že dodatečně vkládá do minulosti děje a události, které se nikdy nestaly. Jeho lživá platforma má v sobě i útočnost. Ovšem v literatuře a historii lze jen ztěží aplikovat to, co platí třeba pro kopanou.

V duchu své domácické minulosti z padesátých let i nedávné angažovanosti v konzolidační politice jal se přeprat veřejně i vlastní špinavé prádlo ze sklonku třicátých let, která Hájka zastihla jako fanatického mladého stalinistu. Student Hájek patřil tehdy k neústupným obhájcům Stalina a moskevských procesů, hlasoval pro vylučování kritiků stalinského kultu z komunistické strany a dával jim trvalý cejch nepřátel Sovětského svazu. Budiž - řekněme, že to mohl být jen hřích jeho mládí, z něhož se časem dostal a poučil...

Jenomže to tak není. Místo aby se na tuto minulost zahleděl kriticky, opakuje a hájí staré překonané nesmysly. V článku v "Tvorbě" - stálo by jednou za to sepsat, co tento neblahý časopis po celou dobu své existence vyrobil podvodů a lží! vrací se k moskevským procesům a diskusím kolem Neumannova prostalinského spisku "Anti - Gid". "Hájili jsme pozici Konradovu, Václavkovu, Neumannovu a Štollovu", píše a tvrdí, že "čelili nenávistným antisovětským výpadům různých trockistických desperátů i pomatenců".

Nu, mezi těmi "desperáty" byl tehdy například F.X.Šalda, který v "Šaldově zápisníku" několikrát ostře odsoudil moskevské procesy i sovětský nehumánní režim, F. Peroutka, M. Jesenská, K. Teige, Z. Kalandra, Fr. Halas a jiní čestní a skuteční představitelé české kultury. Opakovat dnes, co byly stalinské procesy a masové likvidace v SSSR, je snad už každému, jenom trochu soudnému člověku jasné. A nejen u nás. Ne však "universitnímu profesoru" Hájkovi.

"Nemám ani dnes nejmenší důvod", píše pedagog, "abych cokoliv korigoval na našem tehdejším stanovisku: věděli jsme, že Sovětský svaz je jedinou reálnou silou, která je schopna postavit hrát agresivitě německého nacismu".

Ponechme Hájkovi právo dál se vyžívat v obdivu k stalinskému antihumanismu, proti takovému gustu žádný diskutát, všimněme si však jeho nelogické "argumentace" tak typické pro demagogy jeho ražení. Ani slovem se nedotkne vlastní podstaty sporu, tj. procesů a stalinských metod likvidace, a lstivě přehodí výhybku na mezinárodně politickou kolej, která nemá ovšem s jádrem problému nic společného.

Zůstaňme tedy u Hájova spojení: Což to, že stalinci vyvraždovali miliony, dělalo ze Sovětského svazu „hráz proti nacismu"? Byl tím Sovětský svaz silnější? Zdá se pravdě podobnější, že to bylo právě naopak a že takové masové nelidské akce připravenost, pevnost a odhodlání sovětského státu vážně oslabovaly zejména v tváří v tváří vůči hitlerismu. Konec konců se v roce 1938 a 1939 prokázalo, že Sovětský svaz se proti nacistické agresivitě "nepostavil" a ani postavit nemohl a nechtěl.

Hájkova obhajoba stalinismu a také vlastní sebeobhajoba kulhá na obě nohy. Svědčí přesvědčivě o morálce a duchovní úrovni svého autora, nicméně nejen o Hájkově. Jestliže nalezl pro tyto své nehoráznosti místo v orgánu ústředního výboru KSČ, má zřejmě neostalinismus své stoupence i tam.

SEVERUS